

[Indenrigsministeren.]

gaaende end det, der hidtil har foreligget af saadanne Krav, maa det ærede Medlem være paa det rene med, at man er klar over Hensigten med disse Kravs Opstilling, og da de ønskede Oplysninger, selv om de kunde tilvejebringes — hvad jeg nu føler mig overbevist om at de ikke kan — ikke i fjerneste Maade vilde ændre hverken Regeringens eller Flertalspartiernes Opfattelse, maa det ærede Medlem forstaa, at der til Opfyldelsen af det ærede Medlems Ønske i Virkeligheden slet ingen Interesse knytter sig.

Nu spørger det ærede Medlem saa videre, om der foreligger Erfaringer med Hensyn til, at Kommunerne har vist Tilbøjelighed til at give Henstand, som ikke var vel begrundet. Nej, derom tør jeg aldeles intet paastaa, men jeg tør paastaa, at hvis Henstand ikke har Restancens Virkning, saa vil, saaledes som den ærede Ordfører for Udvalget har fremhævet, enhver Kommunalbestyrelse, som stilles overfor et Ønske om Henstand, komme i en meget vanskelig Situation, fordi Nægtelsen vil blive udlagt fra vedkommendes Side som Forsøg paa at berøve ham den kommunale Valgret. Og dernæst har jeg sagt, at en Bestemmelse som den, det ærede Medlem her har stillet Forslag om, kan i et lidet ansvarsbevidst Flertals Haand benyttes til ganske til udslette Betydningen af de i den kommunale Valglov indeholdte Skattebetingelser, og derfor kan jeg ikke gaa med til dette Forslag.

Hvad endelig det Forslag angaar, som det ærede 1ste Medlem for 4de Kredts har stillet, skal jeg ikke falde for Fristelsen til at gaa ind i en detailleret Forhandling om dette Ændringsforslag, hvis Indhold jo har været under Drøftelse her i Landet, lige siden Valglovskommissionen for adskillige Aar tilbage behandlede disse Spørgsmaal. Det ærede Medlem vilde mene, at der fra min Side var fremsat den Paastand, at Bestemmelserne vilde være betydningsløse for Valgresultatet i de enkelte Kommuner. En saadan Paastand har jeg aldeles ikke fremsat — men det er ikke, fordi jeg ikke godt kunde have Lyst til at fremsætte den, thi jeg er aldeles overbevist om, at i det store, store Flertal af Kommuner og formentlig i alle vilde en saadan Bestemmelse være uden Betydning for Resultatet og ganske utvivlsomt i den af det ærede Medlem nævnte By, Løkken. Nej, det, som jeg i denne Forbindelse har sagt, er, at den tilsvarende Bestemmelse, som findes i Loven om Valg til Rigsdagen, og som har givet danske Søfolk ude i Verden Adgang til at stemme for

de danske Konsuler, har haft ganske overordentlig ringe Betydning, idet den benyttes af et forsvindende Faatal af Søfolk. Men det er en Bestemmelse, som man i sin Tid fik sat ind i Valgloven, fordi det blev løftet op til at være en Menneskeret at kunne stemme, uanset hvor man er paa Jorden, og det betegnedes som en Hensynsløshed uden Lige, hvis denne Ret ikke anerkendtes. Man skildrede næsten disse stakkels Mennesker, der opholder sig i Capstaden eller i Rio, som fyldte til Øjenbrynene med Sorg over, at de ikke kunde faa Lejlighed til at gøre deres Indsats med Hensyn til, hvordan den kommende Tids politiske Styre skulde være herhjemme. Og saa fik man disse Bestemmelser sat ind. De medfører store Bekostninger og et ikke ringe Besvær med Udsendelse af Materiale forud for hvert Valg. Men de derude, som skulde bruge Retten, er slet ikke fyldt med den samme Weltschmerz som de Herrer her, der har tvunget Bestemmelserne igennem. Det er alt sammen meget mere kønne Talemaader end praktiske Problemer, saadanne Bestemmelser angaar, og Besvær og Bekostninger medfører de uden tilsvarende Fordele. Derfor kan jeg ikke gaa med dertil. Og jeg kan det saa meget mindre, som ingen rørte sig i den Anledning, da vi havde den kommunale Valglov til Behandling i 1924, hvor Tidspunktet havde været til at stille saadanne Forslag. Men nu, da man kommer til at staa overfor et Lovforslag som det foreliggende, og man skal have, om jeg saa maa sige, et Punkt udenfor det hele at staa paa, saaledes som jeg vel kender det for det Partis Vedkommende, hvorfra disse Ændringsforslag kommer, saa griber man til det, der ligger nærmest for. Derfor forstaaer jeg godt, hvorfor disse Ændringsforslag er fremsat.

Ludvig Christensen: Det glæder mig, at den højtærede Minister nu er naaet til at vide, at der tidligere er rettet Forespørgsler fra mit Parti baade i dette Tings Udvalg og i Folketingsudvalget. Nu staaer det kun paa, hvad disse Forespørgsler har indeholdt, og dér maa jeg hævde, at de i Realiteten har indeholdt ganske det samme, men vi har ikke kunnet faa noget som helst at vide, for det har man ikke haft Brug for. Vi har end ikke kunnet faa at vide, om der overhovedet i Aalborg er et eneste Menneske, som har gjort Forsøg paa at benytte det, som man paastaaer der skulde være Mulighed for.

Ordføreren (Johannes Jensen): Jeg skulde ikke have bedt om Ordet igen, hvis